

Arrest

**nr. 38 235 van 5 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2010 om 16.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 december 2009 toe op Belgisch grondgebied na overdracht door de Duitse autoriteiten.

1.2. Op 17 december 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.3. Op grond van verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin II-verordening) werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken op 22 augustus 2009 te Patmos (Griekenland) waren genomen.

1.4. Op 29 december 2009 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot overname gericht.

1.5. Op 1 februari 2010 werden de Griekse autoriteiten door middel van een 'tacit agreement' gewezen op de verplichting om verzoeker over te nemen.

1.6. Op 1 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 11.12.2009 door de Duitse instanties aan België overgedragen op basis van het akkoord Duitsland-Benelux van 17.05.1966. De betrokkene werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, 1 en 9 van de wet van 15.12.1980. Hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 17.12.2009 asiel vroeg. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 22.08.2009 te Patmos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 29.12.2009 verklaarde de betrokkene dat hij vanuit Turkije naar Griekenland reisde, maar door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggestuurd. Hij zou vervolgens via Turkije naar Iran zijn gereisd, vanwaar hij via Dubaï en een hem onbekend Europees land naar België zou zijn gekomen. We merken op dat de betrokkene geen bewijs aanbrengt van deze verklaarde reisweg. Bovendien verklaarde hij tijdens zijn verhoor dat hij Afghanistan drieënhalve maand geleden verliet, wat betekent dat hij het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden kan hebben verlaten en Griekenland verantwoordelijk blijft volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Op 29.12.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Gezien de vasthouding van de betrokkene werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord.

Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in artikel 18(6) bedoelde termijn van een maand gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 01.02.2010 door middel van een tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van 20.01.2010 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat de betrokkene niet aan Griekenland zou worden overgedragen. Hij zou in dat land slachtoffer worden van een onmenselijke en vernederende behandeling, van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, Er is geen garantie op een behandeling van zijn asielaanvraag en de betrokkene zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst. Diverse ngo's en instanties hebben gewezen op de problemen inzake asiel en opvang in Griekenland. Ter ondersteuning wordt door de advocaat o.a. verwezen naar het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de

Raad van Europa, de resolutie van het Europees Parlement van 17.07.2007 en arrest 25.962 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.04.2009.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat dit voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

De advocaat van de betrokkene verwijst naar arrest 25.962 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij een schorsing van de verwijderingsmaatregel werd opgelegd omdat er geen garanties zouden zijn op een effectieve behandeling van de asielaanvraag door de Griekse instanties. Betreffende deze bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009). Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RW, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Er is dan ook geen enkele concrete aanwijzing dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Griekse instanties niet volgens de vermelde normen en standaarden zal worden behandeld.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een

administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De advocaat van de betrokkene stelt verder dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling, die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene brengt geen concrete elementen aan die aangeven dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Er moet worden benadrukt dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wijzen ook op het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (KRS vs. Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De vrees voor een risico voor schending van artikel 3 moet gefundeerd zijn op substantiële gronden. Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het intern reglement van het EHRM. Tijdens zijn verhoor op 29.12.2009 maakte de betrokkene bovendien geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. De bewering, dat de betrokkene het risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, is derhalve speculatief en niet gebaseerd op persoonlijke ervaringen van de betrokkene. Betreffende het vermeende risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren.

Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet.

Tijdens zijn verhoor dd. 29.12.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat zijn bestemming Duitsland was, maar terug naar België werd gestuurd. Hij verklaarde dat België voor hem ook goed is als asielland. Dit motief is geen basis voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde geen familie te hebben in België. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Griekse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een

overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 2 februari 2010 kennis kreeg van de bestreden beslissing van 1 februari 2010 en dat hij op 4 februari 2010 onderhavig verzoekschrift per fax heeft ingediend. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd voorlopig geen datum voor verzoekers repatriëring vanuit het gesloten centrum voorzien. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Op grond van verzoekers actuele situatie valt niet af te leiden of een gewone vordering tot schorsing in deze nog dienstig zal zijn.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797).

2.5. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel werpt verzoeker het volgende op:

“L'exécution de la décision entreprise entraînerait pour le requérant un préjudice grave et difficilement réparable.

En effet, en cas de renvoi vers la Grèce, Monsieur (...) risque de subir des traitements inhumains et dégradants ainsi que des actes de torture. Pour cette raison, la Belgique ne peut renvoyer le requérant vers l'état hellénique. Au surplus, sa demande d'asile, dans cet état, risque de ne jamais être examinée et la solution que donnera vraisemblablement la Grèce au dossier est l'expulsion dans son pays d'origine.

En effet, le requérant a de justes motifs de craindre qu'en cas de retour dans son pays, il soit de nouveau menacé et risque d'y perdre la vie en raison de la situation politique du pays et de la guerre sanglante que le pays connaît pour le moment.

Au surplus, un retour au pays impliquerait pour lui une mort certaine. En effet, comme expliqué ci-dessus, les Talibans sont à sa recherche et s'ils le savent dans les frontières du territoire afghan, ils mettront tout en œuvre pour le retrouver afin de lui faire subir le même supplice qu'à son épouse et enfin le tuer.

La demande de suspension de l'exécution de l'acte est dès lors fondée.

En outre, à partir du moment où il résulte de l'exposé des faits et de l'examen des moyens que le requérant a pu en l'état se considérer comme candidat réfugié, le risque de préjudice qu'il fait valoir dans sa demande de suspension et qu'il lie à cette qualité paraît établi.□

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar blote bewering dat zij een onmenselijke behandeling en folteringen riskeert in Griekenland geenszins concreet maakt. Verzoeker uit de vrees dat zijn asielaanvraag niet zal worden behandeld en dat er hem na transfer naar Griekenland een terugleiding naar zijn land van oorsprong, Afghanistan, wacht, waar hij mogelijkwerijs zou worden vermoord door de Taliban. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat Griekenland het non-refoulement-beginsel van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag niet zou respecteren, wat overigens reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld. Het is geenszins zo dat de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling een vermoeden teweegbrengt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewezen wordt geacht, zoals verzoeker wil doen geloven. Dit nadeel moet steeds in concreto worden aangetoond. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zich met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beperkt tot enkele algemene beweringen (RvS 19 januari 2005, nr. 139.530), die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 december 2009 op de vraag om welke specifieke reden hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende verklaarde: *"Ik wilde asiel aanvragen in Duitsland omdat mijn oom daar verblijft maar ik ben er niet geraakt. Maar België is ook OK. Het is een vriendelijk land."* Hieruit blijkt dat verzoeker geen specifiek voorbehoud had gemaakt bij een eventuele transfer naar Griekenland. Uit dit interview blijkt tevens dat verzoeker beweert door de Griekse autoriteiten naar Turkije te zijn teruggeleid, doch in Griekenland nooit asiel te hebben aangevraagd, waardoor zijn uiteenzetting over de houding van de Griekse autoriteiten op loutere veronderstellingen is gebaseerd. Uit deze gegevens kan geenszins worden afgeleid dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN